

ikke at være vidt kendt, for at indse, at den egentlige Husmandsklasse, den løse Dagleierklasse, den egentlige Haandværksvendeklasse ikke ville være istand til at benytte denne billige Alderdomsforsørgelse, og naar den endelig naaer ned til dem, er den færdig, er Alt optaget. I den Henseende vil altsaa Forslaget efter min Mening være aldeles mislykket. For det Første er det kun et forsvindende Antal, der kan faae Nytte af Forsørgelsen, og for det Andet vil dette forsvindende Antal ikke blive blandt dem, der i Virkeligheden skulle have Hjælpen. Nu kommer jeg til et tredje Punkt, og det er det, at det ikke er nok, at man opmuntres til at komme, men man skulde tillige helst se at give Folk virkelig Interesse for Klassen gennem Bestyrelsen. Den her foreslaaede Indretning træder imidlertid frem ligeoverfor Befolkningen og ligeoverfor Arbejderklassen som en temmelig bureaukratisk Indretning; det er jo nemlig den gamle Bestyrelse af Livrentanstalten med Agenter omkring i Landet, som vi Alle kende det. Det kan maasse være meget fortrinlige Mennesker, f. Ex. mindre Postmestere og andre Smaaembedsmænd, men de staa egentlig ikke den store menige Befolkning ihynderlig nær. Arbejderklassen, forsaavidt den kom til at benytte Klassen, hvad den efter min Mening ikke vil gjøre, vilde komme til at staa i Forhold til Bestyrelsen omtrent, som man staaer til Embedsstanden i det Hæle, ikke anderledes, ja maasse endda lidt mere med Hatten i Haanden, idet der jo er forskellige Punkter, hvor det udtrykelig hedder, at det overlades til Bestyrelsen, forsaavidt ikke Indstudene ere givne regelmæssig, at fastsætte, i hvad Forhold Statskassen skal give sine Tilskud; der vil altsaa blive en Art Afhængighedsforhold, om man vil. Jeg siger derfor, at det er ikke nok, at vi hænge saadanne Kasser ud, allermindst naar der ikke er Noget i dem. Men selv om der var Noget i dem, var det ikke nok, naar man ikke kunde faae de paagjældende selv til saa at sige at arbejde med. Naar man opfører en Bygning, begynder man jo dog ikke fra Toppen, men nede fra Grunden. Man kunde efter min Mening saaledes ogsaa sige til de private Kasser, der eksistere: Naar I gjøre det og det, naar I give saa meget til Arbejdere, Dyende eller Andre, kan man give saa meget Statsstilskud, man kunde paabyde, at der i Kommunerne skulde være Bestyrelser, som havde den Art Understøttelsesklasser — jeg vil hellere bruge det Udtryk end fri Gattigklasser, som er brugt i vor Betænkning — saaledes at Understøttelsen gik derigennem. Derigennem kunde man alle-

vegne sig, at det i Virkeligheden var Alderdomsforsørgelsesklasser, saaledes at Arbejderne — de Herrer forstaa nok min Tankgang — virkelig selv kom til at arbejde med. Dette savnes ganske i dette Forslag, dette er fuldstændig bureaukratisk og derved mere eller mindre forstjelligt fra de Forslag, som allerede have været fremme her i Thinget. — Jeg kommer nu til det sidste og for mig ikke mindst væsentlige Punkt, og det er, at denne Hjælp først kommer om en Menneftaalder, det er kun de, der have Kapital, større eller mindre, der kunne komme med før. Skal det virkelig hjælpe, maa der altsaa begyndes meget tidlig, og i den Henseende har det af det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) indbragte Forslag den store Fordel, at det har indhat et Punkt om Arbeidets Invalider, gennem hvilket der kunde faas Hjælp, og Begrebet Arbeidets Invalider kunde vel endog maasse udtrækkes noget videre. Den samme Fordel har det af mig tidligere nævnte Forslag, der er vedtaget af Thinget, idet de, der havde sikret sig Alderdomsforsørgelse, skulde have Hjælp, naar de trængte dertil, af Understøttelsesklassen. Man kan sige sig selv, at det at hjælpe om en Menneftaalder kan være saare godt, men vi skulle ogsaa tænke paa den Slægt, der er, og i saa Henseende har det Lovforslag, vi her forhandle, aldeles Intet. (En Stemme: § 9). Ja, der staaer, at naar Interessentens Erhvervsøevne er væsentlig forringet eller ophørt, kan han faae Livrenten noget før, men saa vil det ærede Medlem ogsaa erkjende, at den bliver noget mindre, altsaa aldeles forsvindende.

Jeg tror altsaa derigennem at have udtalt, hvad mine væsentlige Anker ere imod Forslaget. Der er mange Enkeltheder, ja saa godt som dem alle, som jeg ikke kan være enig i, men dem skal jeg ikke indlade mig paa; naar man har Indvendinger imod Forslaget i dets væsentlige Grundtræk, saaledes som jeg har anført dem, tror jeg, at man vil indrømme, at der bliver ikke ihynderlig tilbage. Begrænsningen med de to Millioner maa rent bort, naar Forslaget skulde nytte Noget, og saa er det ikke godt at sige, hvormange Penge vi ville komme til at centralisere her i Njøbenhavn, hvad vi fra Landet jo ikke have saa overvættets stor Lyft til, men mange, mange Millioner vil det blive. (En Stemme: 100 Millioner.) Ja, det staaer maasse ikke engang til, men det vilde jo ikke komme paa een Gang, men efterhaanden. Grænsen maa altsaa bort, men derved rage vi os ud i et andet Uføre, idet man jo i en anden Henseende maa drage